

RÂUL DIN MATCĂ

Orice tendință către stabilitate trebuie înlăturată. Viața nu înseamnă ordine. O derulare de minute toate având un conținut identic, prestabilit. Viața înseamnă un miracol continuu pe care îl conștientizezi sau nu. Viața mai poate să fie ca un vis pe care nu îl poți controla fiindcă se derulează continuu, proiectat de un fascicol de lumină care vine de nici-unde. Un fel de film apărut de undeva din afara ta. De cele mai multe ori ești un spectator pasiv nu un participant. De ce se întâmplă așa? Se întâmplă pentru că nu ești atent la nimic și la nimeni, trăiești de parcă n-ai trăi, trăiești la cea mai joasă intensitate, abia dacă îndrăznești să *inspiri* și să *expiri*. Te lași furat de firul gândurilor, ești tras în adâncuri și rareori mai apar la suprafață fărâme de realitate care devin la un moment dat chiar deranjante. Pleci de acasă, știi că trebuie să ajungi la serviciu, ajungi acolo și habar nu ai cum ai traversat strada, pe unde, pe ce parte a trotuarului

ai mers, cum era traficul în zona prin care ai circulat. Cât despre oamenii pe care i-ai întâlnit în cale...Nu știi nimic pentru că te-ai lăsat tras de șuvoiul gândurilor și ai funcționat pe „pilot automat”. Dar viața poate să fie și ca o realitate pe care să o privești cu ochii larg deschiși, atent la tot ce se întâmplă în jur. Fiind atent, implicat, tot ce este în jur prinde culori intense, vii, pasionale iar firul de necunoscut care vine de nici-unde nu mai pare un zumzet amenințător și deranjant care-ți perturbă stabilitatea. Firul de necunoscut care vine de nici-unde seamănă cu raza de lumină solară ce se strecoară cu greu printr-o crăpătură din stâncă și luminează o peșteră în tot hăul ei. Firul de necunoscut este șuvoiul vital care te încarcă de energie, îți echilibrează sistemul, te umple de lumină, te curăță, te învâluie, ca să te protejeze de atacurile de tot felul.

Viața nu înseamnă o derulare știută sau presupusă,

milimetrică a unor acțiuni. Sunt persoane care afirmă cu mândrie: Eu știu de cum mă trezesc din somn, ceas cu ceas, ce am de făcut în ziua care urmează, de cum deschid ochii până în clipa în care-i închid la loc. Ori această planificare rigidă a propriului timp aduce cu sine un sentiment de triumf care prinde foarte sigure contururi, se fixează, se încastrează ca într-un zid de granit. Găsești motive de exaltare și de plenitudine a firii. Așa cum procedezi este corect. Nu se mai poate aduce nici o modificare, nu se mai poate face nici un comentariu. Preaplinul vieții, euforia triumfului nu sunt de bun augur. Sunt trăiri la fel de sigure precum umbreluțele aflate pe o terasă expusă la soare și vânt. Nici nu-ți dai seama când te-ai atașat de un destin favorabil. Sau ce te-a determinat să te atașezi de acel destin și nu de altul. Practic nici o experiență nu poate fi considerată a fi rea. Pentru că ceea ce ni se întâmplă ni s-a dat pentru a evolua, ni s-a dat ca instrument de înțelegere a lumii. Trebuie acceptat cursul vieții cum este el, cu bucurii și supărări, cu suișuri și coborâșuri, asemenea necurmății curgerii a râului. Niciodată râul nu curge la fel. Niciodată nu se repetă. El curge așa cum vine de la izvoare, așa cum se adaugă, așa cum crește, cum scade, cum se evaporă cum se umflă de ploaie, cum se înfioară de vânt, cum trage din maluri, cum adaugă. Ori, găsind în propriul sine un model de perfecțiune, faci tot posibilul să rămâi închistat în acest model de perfecțiune, pe care nu accepți nici să-l schimbi, nici măcar să-l modifice. Ajungi să disprețuiești pe cei care nu se situează pe același nivel cu tine, ajungi să-i judeci pe cei care nu sunt asemenea ție. Simțul critic se dezvoltă dar nu într-o manieră constructivă. Critici pe oricine procedează diferit față de tine. Nu te obosești să judeci. Comentezi punctual și spui cum s-a procedat și cum ar fi trebuit să se procedeze ca să fie corect. Corectitudinea ta. Nivelul tău de autosuficiență din care nu vrei să te clintеști. Susții cu toată convingerea, cu înfocare, cu ochii scâpărând de indignare și de dispreț. De fapt găsești că orice schimbare devine o amenințare la adresa propriei tale stabilități. Te iriți din cauza celor ce au un comportament discordant cu planurile deja create. Te iriți din pricina acelor situații care atentează la stabilitatea și la reprezentarea ta mentală asupra bunăstării. Ajungi să urâști pe cei care-ți perturbă sistemul. Dezvolți sentimente negative care fac rău sufletului. Aduni reziduri de ordin emoțional, mânie, indignare, teamă, nesiguranță care persistă în ființă și de care, în alte condiții te-ai putea debarasa. Dar nu te debarasezi pentru ca te-ai atașat de propriul model de perfecțiune. Te-ai ridicat pe un piedestal și nu mai vrei să cobori de acolo, te-ai pietrificat, te-ai turnat în marmură. La un moment dat sistemul tau se perturbă, se întâmplă ceva care te pune pe gânduri. Te oprești un pic puțin contrariat pentru ca nu înțelegi rostul acelei întâmplări. Dar nu vrei să renunți, să reconsideri sistemul de valori. Să recunoști că pe undeva există o fisură. Îți revii și continui să rămâi fixat în propriile tipare. Mai apoi apare degradarea stării de sănătate. Influențe de tot felul, substanțe, energii, trăiri provenind din mediul înconjurător pătrund permanent în ființa noastră. Suntem bombardați încontinuu și dacă nu ești suficient de maleabil și deschis clipei ce vine, te blochezi, nu mai poți să discerți ce trebuie păstrat și ce trebuie eliminat din propria ființă

Adânc îngropat în tiparul propriei perfecțiuni nu mai auzi nici freamătul vieții din bobul de mei, nici vuetul vântului prin cotul burlanelor, nici ceremonialul mirific și sărbătoresc de

depunere a mierii în găoacele de ceară. Când de fapt rostul tău e să fii ca râul care curge prin matcă. Să accepți schimbarea, viața. Ori viață înseamnă o transformare continuă. Până și schimbul de substanțe e o formă de haos. Iar omul înseamnă un lanț continuu de transformări chimice, și psihice, un amalgam de arderi, de refaceri. Dacă ar fi să eliminăm, printr-un experiment extrem, orice formă de reacție dintre particulele care compun organismul uman am avea de-a face de fapt cu un cadavru. Oamenii care nu pot sau nu doresc să se adapteze la nou, la cursul firesc al materiei și al vieții, ajung la mari conflicte spirituale și de aici la dezechilibre energetice aducătoare de boală sau moarte.

**Piața Universității se umplea. Era plină și tot se umplea. Tineri, bătrâni, femei, copii. Cu surle și trâmbițe și pocnete de tot felul. Dacă te ridicai pe vârfuri și priveai de jur împrejur, vedeai marea de capete, aflate într-o mișcare continuă. O mare vie exact ca o mare primind, adunând, cernând, inspirând, expirând, mugind. De pe străzile laterale fluvii de oameni se revărsau continuu către piață. Tot așa cum fluviile se varsă în mare, continuu, fără nici un moment de odihnă. Fluviile umane revărsându-se în marea cea vie. Vibra aerul de entuziasm. Se destupau sticle de șampanie și până ca sticla să ajungă din mână în mână ca să guste fiecare câte o înghițitură din bucuria triumfului, sticla se rotea deasupra capului, se făceau serpentine de spumă dulce care se lăsau mai apoi cu blândețe peste toți cei adunați acolo. Nu se supăra nimeni ba chiar găseau că e amuzant ca în loc de aghiazmă să fie stropiți cu șampanie în noaptea care se lăsa la Sărbătoarea Țapului. Vedeai personalități, le vorbeai, primeai răspunsuri, le strângeai mâna de parcă i-ai fi cunoscut decând lumea. Te întâlneai cu toți cunoscuții. Sărbătoarea Țapului devenise o sărbătoare a sufletelor care aduna de prin tot orașul pe toți cei care vibrau la fel. Era așa, ca o explozie, ca și cum ceva extraordinar s-ar fi petrecut în viața ta și fără de veste te-ai fi întâlnit cu inefabilul. Când s-a redeschis balconul Universității și în lumina felinarelor, a stelelor și a lunii, a apărut alesul, Țapul cu barbișonul lui ascuțit, cu zâmbetul lui luminos, numai gropițe, studiat îndelung, Țapul urmat de distinsa lui suită, toți oamenii unul și unul, pe care almintere poate că nu ai fi avut norocul să-i întâlnești vreodată, să respiri același aer cu ei, când Țapul a ridicat brațele în aerul nopții, în semn de salut, un huet suprem a izbucnit din toate piepturile cu atâta amplexare încât a coborât și a înălțat întreaga piață și a adunat de prin toate cotloanele posibile ecouri care au reverberat minute în șir într-un haos ritmat cum greu se poate descrie. Acel strigăt exprima neputința cuvintelor, însemna o energie debordantă pe care fiecare o elibera pentru a se încărca de iubire, într-o stare de atenție conștientă, controlată, plină de rezonanțele din plan afectiv. Era atâta entuziasm încât puteai să construiești o lume nouă. Ploua cu energie benefică așa cum ploua și cu picături de șampanie și nimeni nu a pus geană pe geană întreaga noapte și nimeni nu a resimțit a doua zi lipsa somnului. Ba chiar toți au avut impresia ca ziua care a urmat a fost nedrept de scurtă pentru câte avea de împartășit fiecare, pentru câtă forță se înmagazinase în interior.*

Și pocnete, parcă venind din fibra intimă a memoriei, secheștrându-se la loc în memorie pentru a scrie cu jertfă de sânge istorii viitoare. Și alte și alte jerbe lipicioase din spuma șampaniei rotite deasupra capetelor, picurând mai apoi peste toți ca o dulce binecuvântare...